

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 512/2023
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Лукавац, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1140/2021 од 15.04.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 221/22 од 06.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Лукавац, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1140/2021 од 15.04.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 221/22 од 06.03.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.1140/2021 од 15.04.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казна затвора у трајању од 7 месеци, за кривично дело из члана 289. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 10 месеци и за кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, те је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од

15.08.2021. године до 01.03.2022. године, као и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана од 01.03.2022. године до 15.04.2022. године.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 године, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Окривљеном је изречена и мера безбедности одузимање предмета и то регистарске таблице ... и регистарске таблице ..., а са којима ће се након правноснажности пресуде поступити у складу са законом. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и судски паушал, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова на име награде и накнаде нужних издатака браниоца по службеној дужности.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 221/22 од 06.03.2023. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и укинута је пресуда Основног суда у Новом Саду К.1140/2021 од 15.04.2022. године у погледу кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ описаног у тачки 2. изреке првостепене пресуде, као и у погледу изречене мере безбедности забрана управљања моторним возилом и одлуке о трошковима кривичног поступка и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, док су одбијене као неосноване и то у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и у целости жалба Основног јавног тужиоца у Новом Саду, те је преиначена првостепена пресуда у погледу одлуке о јединственој казни затвора тако што је Виши суд у Новом Саду, узимајући окривљеном као правилно утврђене појединачне казне из првостепене пресуде и то за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру из тачке 1. изреке пресуде казну затвора у трајању од 7 месеци, а за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ из тачке 3. изреке пресуде казну затвора у трајању од 6 месеци, окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.08.2021. године до 01.03.2022. године, као и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана од 01.03.2022. године до 15.04.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Јелена Лукавац, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине побијане пресуде у делу који се односи на кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и предмет у том делу упути суду на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, као и да одреди одлагање извршења правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је

одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у радњама окривљеног ближе описаним у тачки 1. изреке првостепене пресуде, за које је правноснажно оглашен кривим, не стичу битни елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, већ се стичу само битни елементи прекршаја из члана 331. став 1. тачка 47) Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Наиме, по ставу браниоца окривљеног, из чињеничног описа у изреци првостепене пресуде произилази да је једина законита службена радња полицијског службеника коју је окривљени могао да омета - давање знака полицијског службеника возачу да се заустави, при чему се непоступање по знаку полицијског службеника који регулише саобраћај и незауостављање по његовом налогу не може тумачити као „друге радње“ којима се омета службено лице у вршењу службене дужности, већ наведено представља радњу која је предвиђена као радња извршења прекршаја из члана 331. став 1. тачка 47) Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016 и 24/2018) чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у тачки 1. изреке првостепене пресуде и то да је окривљени АА „дана 15.08.2021. године око 00,20 часова, у ..., у улици ..., наспрам кућног броја ..., у стању смањене способности да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, али не до степена битног, у које стање је себе довео употребом алкохола, свестан свог дела чије извршење је хтео, на други начин ометао службено лице у вршењу службене дужности, на тај начин што је када је полицијски службеник ПС ... оштећени ББ, који је обављао службену дужност редовне контроле саобраћаја у саобраћајном сектору ПС ..., у намери да заустави путничко моторно возило којим је управљао окривљени, након што је предузео службену радњу давања јасног знака са високо подигнутом упаљеном батеријском лампом са црвеним наставком да се окривљени заустави, када је успорио

своје возило и оштећени кренуо ка месту возача у намери да утврди његов идентитет и изврши проверу возача и возила, убрзао својим возилом, приморавајући оштећеног да се склони у страну како га окривљени својим возилом не би ударио, а затим наставио кретање државним путем Другог А реда број 119, у намери да побегне полицијској патроли која је кренула за њим, а потом га сустигла и извршила проверу возача и возила, при чему је окривљени био свестан да је његово дело забрањено“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Наиме, супротно ставу браниоца окривљеног, кривичноправне радње које је критичном приликом предузео окривљени АА, а које су ближе описане у тачки 1. изреке првостепене пресуде, по налажењу овога суда, представљају радње којима се омета службено лице у вршењу службене дужности, обзиром да исте представљају активно отежавање овлашћеном службеном лицу, полицијском службенику ПС ... ББ да, обављајући службену дужност редовне контроле саобраћаја у саобраћајном сектору ПС ..., изврши службену радњу контроле возача - окривљеног АА и путничког моторног возила којим је он критичном приликом управљао, тако да се као неосновани оцењују наводи браниоца којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је суд у току главног претреса неправилно применио одредбе члана 98. став 3, члана 402. у вези чланова 397. став 3. и 398. став 5. и члана 15. став 2. ЗКП када је сведоку ББ приликом његовог испитивања предочио одбрану окривљеног АА. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да су нејасни и у знатној мери противречни разлози које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних пресуда у погледу утврђивања чињенице на ком тачно месту се налазио полицијски службеник ББ приликом давања знака да се окривљени заустави својим возилом, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Свим осталим наводима везаним за повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног, по налажењу Врховног суда, суштински само оспорава чињенична утврђења нижестепених судова у побијаним правноснажним одлукама и то пре свега чињенични закључак суда да је окривљени поступао са директним умишљајем у циљу ометања службеног лица у вршењу службене дужности, те бранилац указује на по њему противречност у исказима сведока полицијских службеника ББ и ВВ у погледу тога где се налазио полицијски службеник ББ када је кренуо да прилази возилу окривљеног и у вези са тим указује на погрешну оцену изведених доказа од стране суда, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа која је другачија од оне коју је дао суд, а посебно дајући сопствену оцену исказа сведока полицијских службеника, као и износећи сопствени чињенични закључак да из изведених доказа и то одбране окривљеног и исказа оба полицијска службеника несумњиво произилази да је једина намера окривљеног била да не поступи по знаку полицијског службеника и не заустави возило којим је управљао, те да окривљени својим радњама које је предузео критичном приликом ни на који начин није ометао службено лице у вршењу службене дужности, а што све нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости, па Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јелене Лукавац, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лази, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић